

min Anstuelſe det, at Landsthinget har indſat her i denne Lov ſom Gjenſtand for Politiretsbehandling Sager efter Forordningen af 28de Febr. 1845 § 17 og de tidligere Beſtemmelſer angaaende første Gang begaaet Tyveri, Bedrageri og Hæleri. At der ved denne Leilighed er kommen den underlige Modſigelse ind i Loven, at man efterat have henlagt diſe Sager under Politiretsbehandlingen, tillige ved § 17 har givet Dommeren en utilbørlig Myndighed til at neddyſe diſe Sager og lade dem ende med en Advarſel, er allerede tilſtrækkelig fremhævet. Jeg ſkal dog endnu tillade mig en Bemærkning om dette Punkt. Efterat den høitagtede Juſtitsminiſter i det andet Thing havde gjort opmærksom paa, hvorledes man her var kommen ind paa en meget uheldig og inkonſekvent Beſtemmelſe, blev det ytret, at det netop havde været Thingets Ønſke, at der ſkulde tilkomme Politiretsdommeren en ſaadan Myndighed til at lade dem, der havde begaaet Tyveri, Bedrageri og Hæleri, naar det var en første Gang begaaet Forſeelse, ſlippe med en Advarſel. Men derſom dette virkelig har været Meningen, ſaa troer jeg, at man gjør de Paagjældende, der første Gang have begaaet en Forbrydelse, en meget ſlet Tjeneste. Saaledes ſom Sagen nemlig er ordnet efter Lovforſlaget, vil jo den, der har begaaet en ſaadan Forbrydelse første Gang, komme ind for Politiretten, Rapporten vil blive oplæst for ham, der vil blive afsættet ham Forklaring om det One og Andet, hans Navn, hans Stilling og foregaaende Livsvandel vil offentlig blive omtalt i Retten og refereret offentlig, og først naar alt dette er foregaaet, kan Dommeren lade ham ſlippe med en Advarſel. Men det, hvorpaa det egentlig kommer an for den, der første Gang har begaaet en Forbrydelse, er ikke at ſlippe for Straf, men det er, at det ikke bliver almindelig be kendt, at han har begaaet Forbrydelsen. Det ōdelæggende for en Mands Fremtid ligger ikke deri, at han engang er ſtraffet for Tyveri, Bedrageri eller Hæleri, men deri, at han engang har ſtaaet for en Ret ſom Tyv, Bedrager eller Hæler. Der kan derfor efter min Overbeviſning ikke være nogenſomhelſt Tvivl om, at netop Henſynet til alle de, iſær unge Menneſter, der under Indvirkning af stærke Triſtelſer, af ugunſtige Forhold

eller andre ſaadanne undſkyldende Omſtændigheder første Gang have begaaet en Forbrydelse — jeg ſiger, at netop Henſynet til dem maa føre til ikke at henlægge diſe Sager under den offentlige Politiret, men hellere beholde dem, hvor de nu ere, ved den hemmelige og ſkriftlige Behandling ved Kriminellamrene. — Mellem de forſkjellige Bemærkninger, der ere blevne gjorte gjældende ſom Grunde imod at optage denne Art af Sager, har jo navnlig Henſynet til, at man vilde overbedyrde diſe Retter, ſpillet en ſtor Rolle. Jeg ſkal ſøe endnu en Grund dertil. Det blev under Sagens Behandling i forrige Sæſſion med fuld ſøe fremhævet, at der i og for ſig laa noget Forkeert og Urimeligt i, at det Kriminelle og det Politiretliche kom ſammen i „Kriminal- og Politiretten“, thi det Kriminelle, ſom vedrører Forbrydelſer, og det Politiretsmæssige, der alene har at afgjøre Forſeelſer imod god Orden, ere to i og for ſig ſaa forſkjellige Ting, at de ikke bør ſlaes ſammen under Et. Det var ogſaa lykkeligvis, ſom Udkaſtet forelaa fra os, at ſtille diſe to Ting ad, men Landsthinget har nu atter blandet dem ſammen, og vi ere derved komne tilbage til den Forvirring, ſom vi netop dengang lagde Vægt paa at undgaae.

Hovedſpørgsmaalet og det, ſom rimeligviis vil berede os de største Vanſeligheder, er ſikkert Spørgsmaalet om Retten til at indanke de ved Politiretten affagte Domme, eller med andre Ord Spørgsmaalet om den Grændſe, der ſkal ſaſtættes for Evedommerens Myndighed til ved upaaankelig Dom at afgjøre de ham foreliggende Sager. Jeg maa tilſtaa, at jeg ikke ſjønner rettere, end at det Udkaſt, der iſſor kom fra os, og ſom den ærede Miniſter har ſluttet ſig til i ſit Udkaſt, i alle Henſeender er at foretrække for det, der nu er kommet til os fra Landsthinget, navnlig ogſaa derved, at det har fulgt den ſimple praktiſte Wei, at æſte et Samtykke fra den Vedkommende ſom Betingeſe for, at Dommerens Myndighed kan ſaae en større Udſtrækning. Der er indvendt herimod, at det ſkulde være Noget, der ſtreb imod det „juridiſke Syſtem“, og den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hanſen) omtalte med Tilfredsſtillelſe, at beſuaftet havde